

TY VOLE

Já
jsem

Já
jsem

TEPIÁ

MARY J. COBS

Marula

**TY VOLE
JÁ JSEM TEPLÁ!**

Mary J. Cobs

© Autorka: Mary J. Cobs

© Vydala: Marie Jakoubková - Marula

© Grafické práce: Marie Jakoubková

ÚVODEM

Jmenuji se Milena. Nikdo mi tak ale neříká. Každý na mě volá, Milo! Jo, přesně! Mila! Jako ta sušenka. Nemohu se vlastně ani čemu divit. Milu jsem jednoduše zbožňovala a mám ji v podstatě ráda dodnes. Je to moje nejoblíbenější sladkost na světě. Už jsem si proto na svou přezdívku zvykla. Asi by mi přišlo i divné, kdyby na mě někdo zavolal mým skutečným jménem!

Narodila jsem se v sedmdesátých letech! Do doby nechutně nasáklé komunistickou ideologií a budováním socialismu. Společností se linul odpor vůči všemu, co jakkoliv vybočovalo nastavenému standardu a nebylo tehdejšími papaláši označeno za povolené. Jak si například stála sociální menšina s odlišnou sexuální orientací ani raději zmiňovat nebudu!

I já sama pocházím ze spíše konzervativní rodiny a postoj vůči gayům a lesbičkám jsme zaujímalí trochu odporlivě, možná malinko pohrdavě. Konkrétně mně samotné se při pomyšlení na dva chlapy, kteří to spolu dělají, docela zvedal žaludek.

Postupem času byla v médiích, různě dostupných publikacích a časopisech, dokonce i přímo v mém okolí, jelikož i z jednoho mého spolužáka se vyklubala buzna, tato společenská menšina zmiňovala čím dál častěji a já si tak nějak začala zvykat. Možná nebo spíše proto, že ten

spolužák byl mým dost dobrým kamarádem. Ostatně od doby, co se nám s tím svým tajemstvím svěřil, jsem se snažila v paměti dopátrat nějaké situace, která by mi již tehdy mohla trochu napovědět. Na základě které by mě takříkajíc trklo, hele aha, tady něco není úplně v pořádku. Ale nic. Nic takového jsem nezaznamenala. Asi to bylo tím, jak jsem tehdy smýšlela a má mysl si jednoduše nebyla schopna vůbec připustit, že by se v mé blízkosti někdo takový mohl vyskytovat. To bych se tenkrát asi osypala. Mé tehdejší já by snad doslova vyskočilo z kůže, kdyby muselo být součástí takové zvláštnosti. Ba navíc, kdyby ještě muselo absolutně mlčet, protože se o tom zkrátka nemluvilo, možná ani nemohlo, já nevím. Ani si tedy raději nechci představovat, jak bych se případně musela umět zachovat a nevyzradit takovou odlišnost. Ale třeba byl v té době ještě normální. Určitě musel být, protože bych si jinak něčeho všimla, zaručeně ano!

Pamatuji si dobu, kdy jsme si kamarádkami tak nějak začaly povídat o manželství a dětech. Kolik jich chceme mít a jestli spíš holku nebo kluka. Prostě takové ty holčičí řeči. Po nocích jsem občas přemýšlela o tom, jaké by bylo, kdyby jedno z mých dětí bylo jiné. Kdyby se vzhlédlo a zamilovalo do někoho stejného pohlaví. Pro mě by to byla skutečně asi karma. Když člověk něco nechce nebo je dokonce proti a výslovně takovou možnost veřejně odmítá, není nic snazšího než mu to do života poslat. Třeba ve formě „teplého“ dítěte.

Snažila jsem se podobné myšlenky rovnou vypouštět z hlavy, abych se na ně příliš neupínala a nepřivolala si je sama. Dala jsem této části volný průběh, protože bych ji koneckonců stejně nebyla schopna jakkoliv ovlivnit. Nejsem ale absolutní radikál, který by kvůli tomu své vlastní dítě vyhazoval z domova. Prostě uvidíme, říkala jsem si v nějakých dvaceti letech a tajně doufala a přála si, aby vše bylo v pořádku. Aby se to mému životu absolutně vyhnulo. Stačil přece ten můj kamarád ze školy!

O DVACET LET POZDĚJI

Léta plynula, vlastně spíše doslova letěla. Ani jsem nemrkla a bylo dalších dvacet let pryč. Za tu dobu jsem se stihla vdát, konkrétně ve svých třiadvaceti, a s manželem, se kterým jsme mimochodem pořád spolu, máme dvě děti, holku a kluka. Oba jsou bezva a oba jsou normální. Já vím, zní to trochu povrchně, možná diskriminačně, ale prostě jsem byla holt vychovávána určitým směrem a tato oblast byla, a zřejmě stále je, velkým tabu. A i když se opravdu snažím být hodně tolerantní, prostě jsem ráda, že doma je po této stránce vše v pořádku. Jsme normální a já osobně mohu být v klidu.

Jenže! To bych nebyla já a celý můj život, aby se něco naprosto znenadání nezvrtlo a neotočilo doslova vzhůru nohama. A kdo jiný by mohl nebo možná i měl být úhlavním aktérem než já osobně?! Začalo to asi takhle.

Na oslavě svých kulatých čtyřicátých narozenin jsem si v jednu chvíli začala prohlížet naše děti. Došlo mi, jak ten čas neskutečně utekl. *Jsou z nich skuteční dospělí lidé*, pomyslela jsem si tehdy. Musela jsem se připravit, že brzy nastane moment, kdy odejdou z domova. Ať už na kolej nebo se opravdově přestěhují do svého vlastního bytu.

Přemítala jsem v mysli, co se svým životem udělat?! Sice to nebylo v danou chvíli úplně vhodné, protože na oslavě by člověk přece jen měl trochu jásat a bavit se s ostatními, ale

já byla tehdy jako puchýř, taková celá zadumaná, smutná a bez nálady. Až jsem tím ostatní možná trochu štvála. Nešlo to však jinak. Nikdy jsem se neuměla moc přetvařovat a snad i ráda jsem ventilovala vše, co se uvnitř mě právě odehrává.

Když jsem sfoukávala svíčky na dortu, dala jsem si určitý závazek nebo možná přání a to, že budu od té chvíle všemu více otevřená a nechám se překvapit životem, co pro mě ještě nachystá. Jaké dary mi do další čtyřicítky připraví a předloží. Nikdy jsem si však nemyslela, že by vzal mé přání, možná i touhy tak doslova. Že mi v podstatě převrátí celý život vzhůru nohama. Zřejmě to osud pochopil ve stylu „Tvé přání je mým rozkazem“ a začal uplétat novou dráhu, po které jsem se měla vydat, absolutně neznalá čehokoliv, co mi do cesty nastavil. Vše se mi začalo otevírat postupně ale naprosto nečekaně, ať už zvenčí, nebo a to hlavně uvnitř mě samotné.

První ze všech novinek přišla neskonalá touha přihlásit se na nějaký kurz. Viděla jsem v tom určité nakročení do neznáma a proč do toho nejít takříkajíc přímo po hlavě, že? Pracovala jsem skoro dvacet let jako šedá myška v kanceláři. Docela mě to bavilo, ale od té své narozeninové oslavy jako bych veškerou touhu po této celkem nudné a stereotypní práci začala ztrácet. Ta se začala ubírat jiným směrem. Zprvu spíše jako koníček než abych hned chtěla měnit obor svého zaměstnání, ale i tak jsem na sobě po

dlouhé době vnímala naprosto neznámý pocit naplnění, vzrušení a i trochu toho dětinského, spontánního a bezstarostného vnitřního náboje jít do všeho, co se jen namane.

Bez většího rozmýšlení jsem se přihlásila na kurz vaření. Měla a vlastně pořád mám ráda soutěže, ve kterých mezi sebou soupeří amatérští kuchaři, z nichž na konci vzejde jediný vítěz. Taky kolik by jich na konci mělo být, že? (smích) Zejména se mi líbí, jak jsou donuceni zajít až za své vlastní hranice, musí vymyslet buď zcela nový recept, anebo dostanou takové zadání, které je pro ně absolutní výzvou překonat sám sebe a vlastně i ty ostatní soutěžící. Uchvacuje mě právě ten vnitřní souboj sám se sebou.

Vařit mě docela bavilo. Doma si také nikdy extra nestěžovali, tak proč se trochu neinspirovat a nezkusit nové recepty, techniky a hlavně mít možnost poznat nové lidi. To mě táhlo asi nejvíce. A vzhledem k tomu, že ve vaření je improvizace mnohdy podmínkou, věřila jsem, že mezi kuchaři nebo kuchařkami bych mohla najít nějaké nové přátele. I kdyby se jednalo jen o dobu, po kterou budeme spolu v kurzu. Ne že bych ve své práci neměla žádné kamarádky, to ano, ale jsou to vesměs starší ženy před důchodem a já jsem si vedle nich už mnohdy přišla trochu divně. Měla jsem tendenci sklouzávat věkem k nim. Bavily jsme se o jejich vnoučatech, o pečení a vyšívání a kdejakých činnostech, které jsou spíše pro ty babičky než pro ženy ve

středních letech, mezi které jsem patřila a stále patřím já. Potřebovala jsem vedle sebe někoho mladšího, zažít trochu těch praštěných momentů, které s kolegyněmi na pracovišti sotva kdy zažiji. Nemeškala jsem a ihned po víkendu se přihlásila na kurz.

První lekce začínala hned v pátek, a tak jsem nemusela čekat dlouho. Oceňovala jsem to, protože trpělivost nikdy nepatřila mezi mé kladné vlastnosti. Klidně by se mohlo stát, že bych vše vzdala ještě dříve, než by kurz vůbec začal. V pokynech stálo přinést si s sebou nějakou zástěru, abychom se neumazali. Vše ostatní bylo zajištěno, včetně surovin, nádobí apod.

Těšila jsem se, jako bych šla poprvé do školy. Vždy jsem do školy chodila ráda a doslova jsem milovala to prvotní vzrušení. Moment, kdy jsem absolutně netušila, do čeho jdu. Co tam bude za lidi a jak si vzájemně sedneme. V pátek, v den mé první kuchařské vyučovací hodiny, jsem z domova vyrazila asi tak o půl hodiny dříve než bylo úplně nutné. Potřebovala jsem si místo nejdříve trochu okouknout. A hlavně účastníky kurzu.

Stoupla jsem si opodál a vyčkávala na příchozí. Jednoho po druhém jsem mapovala a doslova je zpovzdálí rentgenovala. Bylo mi trochu trapně, ale zkrátka jsem to takhle potřebovala udělat. Přesně v pět hodin se otevřely dveře a mí budoucí kolegové se jeden po druhém začali soukat dovnitř. Přeběhla jsem silnici a od protilehlé

autobusové zastávky namířila do budovy, ve které se kurz konal. Naneštěstí se mi zasekl podpatek u lodičky v kanálu, který jsem jaksi v tom spěchu, aby mě něco nepřejelo, přehlédla a já sebou málem švihla. Vyzula jsem si nohu z boty a tu jsem následně opatrně vyňala z mřížky kanálu. Bohužel jsem se touto nečekanou akcí zdržela a než jsem stihla své kroky znovu nasměrovat ke dveřím, za kterými již všichni účastníci mezitím zmizeli, zabouchly se.

Celou dobu jsem se snažila být maximálně nenápadná, raději vše sledovala z dálky a teď jsem se musela ponížít a doslova žadonit o vpuštění do budovy. Přemýšlela jsem, jestli to s tou botou nebylo nějaké znamení, které by mě nabádalo nikam nechodit. Které by mi naznačovalo, že touto cestou bych se raději ubírat neměla. Počkala jsem proto chvíli, než si má mysl sama se sebou trochu popovídá, vyargumentuje své aktuální myšlenky a nápady, zdůvodní pro a proti, a pak jsem pod návaem posledního zbytku adrenalinu silně zabušila na obrovská dubová vrata.

Rámus, který se z mého bouchání rozhostil kolem, nebylo možné přeslechnout. Dokonce i lidé, stojící na zastávce přes silnici, se otáčeli, odkud se ty zvuky linou. Jo, prostě když se ztrapnit, tak pořádně a se vší parádou. Ať všichni vidí, s kým mají tu čest! (ironie)

Po chvílce jsem zaslechla přibližující se kroky. Vmžiku cvakla klika a dveře se začaly pomalu otevírat.

„Dobrý den! Já se strašně omlouvám. Víte, mně zapadla bota do kanálu a....“ snažila jsem se vysvětlovat svůj pozdní příchod.

„Vy jdete také na kurz?“

„A-a-ano!“ zakoktala jsem a trochu se usmála.

„Tak pojdte! Už na vás všichni čekáme!“ řekl muž asi tak se mnou stejně starý a já se hanbou do země skoro propadla.

„Jste v pořádku?“ zeptal se, když viděl, že malinko vrávorám.

„Ano, dobrý. Já jsem jen trochu nervózní, víte!“ omlouvala jsem své chování. Byla jsem na sebe tak naštvaná. Zkázila jsem vše, co jen šlo.

Když jsme spolu dorazili do prostor, kde se kurz konal, vyzval mě instruktor, to byl ten muž, který mi otvíral dveře, abych si odložila bundu a připravila si zástěru. Ostatní kolegové již byli nastoupeni, jak se říká, na značkách. Všichni dokonale vystajlovaní! Bílé zástěry, zavázané přesně tak, jako si je vážou šéfkuchaři v televizi. A *zase trapas*, říkala jsem si v duchu. Ze své kabelky jsem si totiž vytáhla svou domácí zástěru, trochu zmačkanou, lehce zakydanou a malinko roztrhanou. Vzor? S malými růžovými prasátky! Zkrátka dokonalá ve všech směrech. Ani jsem nevěděla, jestli si ji na sebe mám oblékat nebo raději podstoupit bezzástěrovou katastrofu a nechat si kydat vše, co půjde, přímo na oblečení.

„Tak už pojďte, kolegyně!“ ozvalo se zpoza rohu.

Absolutně zahanbená jsem vylezla s tou svou zástěrou a zařadila se vedle svých spolužáků. Ti si mě do jednoho začali prohlížet. Někteří se culili, jiní protáčeli očima a jeden z nich si nemohl odpustit poznámku: „Pěkná zástěra!“

„Hm!“ zareagovala jsem a celá rudá raději předstírala, že tam snad ani nejsem. Ještě chvílku si mě ostatní lehce dobírali, ale ne moc dlouho. Naštěstí mě vysvobodil instruktor, který zavelel a vyzval nás, abychom se hromadně přesunuli k velikému stolu se sporáky. Rozestoupili jsme se kolem, abychom všichni dobře viděli. Trochu jsem měla nervy při pomyšlení, že budou všichni tak dobře vařit jako vypadali zvnějšku. Opak byl však pravdou. Byla to absolutní nemehla. Ty nažehlené zástěry byly v podstatě takovými maskami. Hráli si na šéfkuchaře, ale byli absolutně leví. Docela se mi ulevilo. Chvíli jsem je pozorovala a v duchu se smála. Stres a stud ze mě postupně opadaly a já s naprostou pohodou a ladností předváděla jeden výtečný kousek za druhým. Možná se ode mě učili i ti instruktoři.

Zjišťovala jsem, že mi takový kurz nic moc nedává. Neměla jsem potřebu jakkoliv si honit ego, chvástat se před ostatními, a proto jsem se po skončení lekce omluvila a rovnou se i odhlásila. Nějak mě to nechytlo. Vytušila jsem, že bych se toho stejně moc nenaučila. Ztrácela bych akorát čas. *Vařit si mohu doma*, říkala jsem si v duchu, když jsem